

Snyffflan

en stor personlighet

Text: Moa Persson. Artikeln är publicerad tidigare.

Snyfflan, en mops med en alldeles speciell utstrålning och personlighet av stora mått. Snyfflan hette egentligen Zodiakens Snyfflan.

Snyfflan var inte min första hund, men hon var utan tvivel den hund som betydde mest för mig. Hon var av rasen mops, en robust dvärghund med knorr på svansen och ett platt svart plyte. En gammal god vän och mopsuppfödare, Britten Larsson, bedrev under sommarmånaderna ridlägerverksamhet i Runhällen och hennes relativt stora mopsfamilj fick en dag besök av ett gäng tvåbenta ungdomar.

Snyfflan, undantaget

Mopsarna accepterade detta till fullo med ett undantag, nämligen den då femåriga tiken Snyfflan. Denna mopsdam som i normala fall var lika lugn och samlad som resten av gänget, förbyttes till ett vaktande lejon, hon anammade med andra ord helt sitt ursprung om att vakta sitt slott för alla ovälkomna (i hennes ögon) inkräktare.

Köket som utgjorde mopsfamiljens borg var avstängt från det övriga huset med en cirka 60 cm hög plank, detta för att stoppa mopsarnas annars så vilda framfart i hela huset. Varje gång ett hungrigt eller törstigt barn klev över denna plank för att ta sig in i köket, hävde Snyfflan upp sin röst, som vid de här tillfällena var ett mellanting mellan avgrundstjut och indianer på krigsstigen. Snyfflan var ett problem och mina väninna frågade om jag kunde förbarma mig under sommarmånaderna. Och så blev det.

Snyfflan flyttar in

Snyfflan flyttade in till mig. På den tiden bodde jag tillsammans med ett gäng hundtokiga människor i ett stort hus i Uppland, så något problem med plats var det inte och vi hade ingen plank i köket heller.

Mitt bestående minne av de första nätterna med mopsdamen i huset var sömnlöshet. Hennes ljudliga snarkningar störde min annars goda sömn, naturligtvis

inte hennes egen. Hennes snarkningar lät som en pustande tågvissla. Att försöka få stopp på dem var naturligtvis inte att tänka på, ruskade jag henne tittade hon bara indignerat och borrade ner huvudet i täcke igen och återupptog inom en minut sin avbrutna sömn. Vårt samboende höll med andra ord på att ta slut redan på ett tidigt stadium. Efter tre nätter föll jag dock i något som väl närmast kan beskrivas som dvala och se, nästa kväll hade jag av någon underlig anledning vant mig och beslöt att Snyfflan skulle vara kvar under sommaren.

Aldrig blöta tassar

Vad som gjorde Snyfflan lite speciell var hennes fruktansvärda olust inför allt som gjorde hennes tassar blöta. En liten regnpuss kunde få denna dam, som normalt sett var ganska lat av naturen, att gå stora omvägar. De gånger hon sattes i badkaret för en ordentlig rengöring, hatade hon mig flera dagar efteråt.

En annan aversion i livet var långa skogspromenader, eftersom på dessa kunde man förutom regnpussar också konfronteras med tallbarr och andra stickor och strån, som faktiskt var lika vidrigt som vatten. Själva jag en stor vän av både utomhusbad och långa skogspromenader. Detta var naturligtvis ett gissel för Snyfflan.

Snyfflan simmar

En söndagseftermiddag när Snyfflans riktiga matte Britten var på besök för att se till sin telning, föreslog jag således en promenad med efterföljande bad i en liten sjö i närheten. Mopsmatte samtyckte, Snyfflan tillfrågades som vanligt inte, hon fick bara lov att hänga med. Vi traskade i maklig takt genom skogen ner till den lilla sjön, baddräkterna kom på och sin vana trogen slog sig Snyfflan ned överst på min klänning för att invänta min återkomst från det våta. Jag gick ut i vattnet, stranden var ganska långgrund, så det blev många meter innan jag

kom ut till simbart djup.

Plötsligt hävde mopsmatten upp ett skrik: "titta, Snyfflan simmar", jag vände mig förvånad om och vad fick jag se? En mops som kom stadigt simmande, med kurs mot mig!

När vi var på torra land igen och påbörjar promenaden hemåt tittade Snyfflans matte allvarligt på mig och sa: "Vill du ha Snyfflan? Att hon tycker om mig, det vet jag, men dig måste hon avguda. Aldrig hade hon gått i vattnet för min skull."

Så gick det alltså till när jag blev med mops igen och vi hade efter detta ytterligare över åtta år lyckliga och episodiska år tillsammans innan hon slutade sin dagar.

Följa korven

Snyfflan hade inte bara aversioner, hon hade också passioner. Passionen för mat tog sig uttryck i de mest underliga och kluriga beteenden. Då hon ställdes ut, placerade hon sig alltid vid någon av de korvkiosker som alltid finns på utställningar. Hon hade nämligen lärt sig att om man väntade ut ett barn som stod i korvkön, kunde man sedan följa med denna korv med tillhörande barn och då fick man nästan alltid till slut en smakbit. När sedan korven var slut, var det bara att återvända till korvkön och leta ut nästa offer.

Snyfflan rökte

Snyfflan hade en annan egenhet när hon sov eller hade ätit, hon var en rökare! Hennes cigarett bestod av en hopsnörd del av mitt påslakan när hon sov, detdta innebär att man vaknade och hade ett antal blöta "fimpar" i sängen. Efter måltid irrade hon omkring tills hon hittade något lämpligt material, textil, filt eller ibland ett fårskind som kunde rullas till en lämplig cigg.

Raggarnas och Snyfflans rastställe

När vi efter ett år i Uppland sökte oss tillbaka till Storstan, togs alltid kvällspromenaden efter den så kallade hundstigen på Valhallavägen ner till Brunnsviksparken med Snyfflan som alltid lös och övriga i koppel. Halvvägs mot Brunnsviken fanns det som idag kallas Tullporten,

Tavlan är målad av Kerstin Eckhardt, kennel Fågelängen. Snyfflan är också portätterad i form av en skulptur i lera av konstnären Sonja Pettersson i Heby.

Stockholms då största och mest frekventerade korvkiosk. Det var raggarnas rastställe och blev även Snyfflans.

När vi närmade oss korvkiosken sprang hon nerför de tre trappstegen och sällade sig till kön, hon visste att när hon kom fram skulle den snälla farbron som ägde kiosken komma ut med en trasig stekkorv (dåtidens grillkorv), det var värt att hålla ut. Själv fortsatte jag vår promenad och hämtade upp Snyfflan på hemvägen, hon hade då oftast satt sig vid någon av raggarna och ibland vankades det en bit av mosbrickan också.

Som du säkert nu förstår var Snyfflan på konstant bantning, och om karotin är nyttigt så tror jag Snyfflan leder den ligan för hon åt då mer morötter än någon av mina andra hundar både före och efter.

Hon hade nästan aldrig koppel, hennes följsamhet var enorm, hon höll alltid reda på mig. Snyfflan var som sagt en mycket speciell kompanjon. ■